

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Nicolai Lancicii E Societate Iesv Opvscvlorvm Spiritvalivm
Tomvs ...**

Łęczycki, Mikołaj

Antverpiae, 1650

Quomodo iudicio S. Basilij ministeria domestica sint obeunda. Cap. XXII.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78821](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78821)

CAPVT VIGESIMVMSECVDNDVM.

Quomodo iudicio S. Basilij, Ministeria domestica sint obeunda.

Seruent præclara monita S. Basilij: Quotiescun-
que tua tibi in fungendis pro communi Fratrū
ministeriis, vices obrigerint, in eo aduigila, vt ad labo-
rem corporis, verborum etiam lenitatem adhibeas, vt ij
quibus ministras, charitatem te habere aduersus ipsos
intelligant, quàm gratum sit illis ministerium tuum,
vixit quod sale sit conditum. Ne patiari, vt qua pro-
pria muneris tui sunt, ea alius faciat, ne merces quoque
erepta tibi, alius tribuatur, reg, contempto in diuitiis
tuis, gloria alius afficiatur. Assignato tibi ministerio,
cum modestiâ fungitor sedulitateq, perinde ac si Chri-
sto ipsi ministras. Maledictus enim homo qui facit o-
pera Dei negligenter. Qui ex animi elatione fastuq,
nascitur, abusum meruit, (esto, qua tibi pra manibus
sunt ministeria contempta admodum abieciq, vi-
deantur) proinde tanquam Deum præsentem habens,
qui te aspiciat. Magna res est alteri ministrare, eiusmo-
diq, vt per eam nobis ad caeleste regnum ascensus pa-
reatur. Siquidem ea virtutum omnium est quasi qua-
dam sagena, qua Diuina in se præcepta omnia com-
prehendit, ipsamq, primò omnium virtutum conten-
tricem humilitatem amplexa, quam bonorum sequi-
tur veluti quoddam examen: tum illud etiam: Esurium
& dedisti mihi manducare, sitium & dedisti mihi bi-
bere, hospes eram & infirmus, & in carcere, & in mi-
stras tibi, maximeq, quando cunque quod debetur,
id adhibita animi submissione persoluitur, fastu, ira-
cundiâ murmuratiq, segregatis.

129.
de abdi-
cat. seu re-
nunc. sec.
& spirit.
perfecti.

1er. 48.

Mart. 25.

130.

131.
l. de obe-
di. c. 9.

Porro præter exempla Christi Domini, SS.
Apostolorum, & aliorum Sanctorum, & præter
vilitates supernaturales, qua in hac vitâ & in
alterâ conferuntur propter labores corporales,
modis suprâ explicatis susceptos, mouere debet
Fratres nostros carissimos exempla secularium,
qui adeò multis laboribus & fatigationibus
propter lucra temporalia, & propter spes, sæpè
inanes, se enecant & eneruant. Pudeat nos, in-
quit B. Laurentius Iustinianus, ab huius seculi a-
matoribus superari, qui vt sua vota perficiant, suisq,
Superioribus famulentur, exponunt lato animo corpus
periculis, & animam perditioni. Nempe consergent ta-
les nobiscum in iudicio & merito condemnabunt nos,
qui secundum faciem, & non in spiritu ambulamus.
Obiciant nobis, quos labores perpesti sunt quotidianos,
animi angustias, inanem spem, & diurna certami-
na. Quapropter euigilemus corde & mentis aciem eri-
gamus, ad Dominum Deum nostrum, poscentes humi-
liser clementiam eius, quatenus dignetur nostra indul-
gere facinora, conserre gratiam, dominantem nobis
propulsare inertiam: vt tanquam aquila mente & spi-
ritu renouati, exhibeamus illi de cetero voluntariam
seruitutem atque obedientiam veram, charitatis flammâ
succensam, intentioni rectâ innixam, prudentia

Ll 3 luce

cum Christo esse congressum: Si nos ita composuerimus,
nihil oratione opus erit erga alios, sed cognito profectu
nostro, confestim accurrent, vt iisdem commodis per-
fruantur. Cum enim anima vestra pulchritudinem ex
ipsis sensibus viderint relucens, licet omnium sint
stupidiissimi, ad cupiditatem eximij vestri decoris exar-
descunt. Si enim forma corporis excitat intuentes, mul-
tò magis anima pulchritudo spectatorem potest com-
mouere, atque ad similem zelum hortari. Et alibi sic
ait: Dicere non desinam, non solum doctrina & admo-
nitio & consilium, sed & ipse Sanctorum aspectus, at-
que vestium amictus, & calceorum mos, multum habet
vilitatis ac voluptatis. Et inde non exigua vita nostra
commoditas accedit, cum discimus, quatenus hi necessa-
rius vsi fuerint.

Tanti autem facit Deus in Fratribus ad ob-
sequia domestica deputatis modestiam, vt &
minimos natos modestiâ contrarios, quando-
que miro modo reprehendat, & actus mode-
stiâ singulares miris remoueret præmiis. Ad-
feram duo ad id comprobandum exempla, ex
nostrâ Historiâ excerpta. Cùm sanctus ille Fra-
ter, in toto mundo iam celebris, Alphonus
Rodriguez in vitâ & post mortem miraculis
clarus, Maiorice quendam Sacerdotem nostrum
comitaretur, & quodam naturâ impetu, idque
indeliberato, oculis in altum sublati, casu, &
non voluntariè vidisset quandam feminam ho-
nestam ex fenestra palatii prospicientem, eaque
casu vilâ, statim auertisset oculos, nec in con-
scientiâ examine illum aspectum indelibera-
tum sibi vitio vertisset, apparuit illi Virgo Dei-
para, hunc ipsum indeliberatè curiosum aspec-
tum improbens, & sic eum monens: Quando
incedis per viam, non attollas magis oculos, quàm sit
necesse ad videndum vbi pedes figas: ad neutrum latum
conuertas oculos: nec caput attollas: sicut hodie fecisti,
quando vidisti mulierem. Et tamen hic Frater adeò
abhorrebat à feminarum aspectu, vt nullam ex
facie nosset, quamuis multæ accederent ad por-
tam Collegij (cuius erat lanitor per multos an-
nos) vocaturâ aliquem Patrem pro audiendis
confessionibus infirmorum.

Alterum exemplum præclarum extat de alio
nostro Fratre sacrista, qui similiter nullam femi-
nam ex facie norat, quamuis ratione sui of-
ficij, quod triginta annis obiuit Cordubæ in
Hispaniâ, cogere tur quotidie multas videre in
templo, & eas alloqui dum Confessarios ad tē-
plum per illum accessuri cuperent, vel aliquid
aliud necessariam proponerent. Eius, in ipso
puncto temporis quo obierat, anima visâ est à
S. Terefiâ, à Christo Angelicis Choris stipato
duci ad cælum, & secum ducere multas animas
eius meritis ac precibus è Purgatorio liberatas.
Tanti Deus facit Religiosam modestiam cum
aliis virtutibus coniunctam.

Lancicij Opusc. Tom. 2.

luce persusam, Constantia virtute decoratam, nec non perseverantia bono circumseptam. Equidem si talis fuerit, erit procul dubio acceptabile sacrificium, precipuum munus, immaculata hostia oblatio sancta, victima salutaris, atque thymiama fragrantissimum. Relegant iterum hæc verba dilectissimi Fratres nostri Laici plane, Divino Spiritu scripta, à primo Patriarchâ Venetiarum Beato Iustiniano, & ponderent singula: docent enim, quid illis & quo modo sit in officiis eorum faciendum, & quàm accepta sint Divinæ Maiestati, eorum officia servilia & humilia, & labores pro Dei amore purâ intentione ex charitate erga alios Fratres suscepti, & quàm sint viles animabus eorum, in hac & in alterâ vitâ. Cuius regnum colorum vim patitur, & violenti rapiunt illud, scilicet, ferventer obeuntes ministeria & officia sua; vt ait Christus Dominus.

CAPVT VIGESIMVM TERTIVM.

Sacerdotium non ambiendum.

172. **N**on ambiant sacerdotium sub prætextu animas Christo lucrificandi: tum quia Deus non ad hoc eos vocavit, quando Religionem ingredi volebant, petentes se ad gradum Laicorum admitti: tum quia in Religione in suo statu humili manendo, & officia sua obeundo, cooperantur conversioni animarum: tum quia precibus suis, & exemplari conversatione, & piis colloquiis possunt convertere multas animas, sicut convertit sanctus ille Coadiutor Alphonsus Rodriquez, qui dum Ianitoris munus per annos circiter quadraginta perfectè obiret, piis colloquiis & exemplari conversatione, ad quadringentos studiosos convertit, eos alloquens iis temporibus, quibus veniebant ad Collegium Maioricense, aliquem ex Patribus allocuturi. Hanc veritatem pulcherrimè, vt omnia alta, explicavit alter Alphonsus Rodericius noster Sacerdos & præclarus Theologus ac per annos triginta Nouitiorum Magister, à quo noster P. Thomas Sanchez libris præclaris editis celebris, gloriabatur se factum hominè: quia eius instructione & animatione in Theologicis & Iuris Canonici studiis ita profecerat. Hic ergo Pater Rodericius meritò commendat statum Coadiutorum, tanquam verè conversioni animarum incumbentem. Citans enim epistolam sacerdotis secularis Ioannis Avilæ, cõcionatoris eximij, & viri in Hispaniâ sanctitatis opinione & virtutibus heroicis celeberrimi, scriptam ad duos Sacerdotes in Societatem nostram ingressuros (qui erant P. Didacus Guffman & P. Gaspar Loarte in nostrâ historiâ commemorati) suadet, vt de proximo iuando non magnoperè laborent, ne se inquietent, quòd ministeriis huc tendentibus non applicentur. Et eam rationem dat: Nam quicquid sit in Societate,

inquit, etiam lances lauare & tergere, est animarum conversio: demum quoniam Religionis huius finis est, proximi animabus prodesse, & ab eius conseruatione & incremento, magnum earum commodum & bonum dependet; hinc quicquid ad huius Societatis conseruationem & augmentum dirigitur & ordinatur, esto id etiam vilissimum & abiectissimum sit, est animas conuertere, & magna ipsam consolatione obeundum est.

Adèd vt quoniam corporis huius & Religionis omnes membra sumus, vnusquisque officium & ministerium suum ritè obeundo ad fructum & vtilitatem quæ in eâ fit, concurrat & cooperetur, ac proinde omnium conseruationem & bonorum operum quæ in vnuerfa Societate fiunt, participet. Quod expressè de Coadiutoribus temporalibus in Constitutionibus suis B. P. N. declarat. Quare suo quisque officio contentus & quietus esse debet, atque adèd, vt singulare Dei beneficium interpretari, quod corporis huius Societatis in quâ ipsam optabilis cultus exhibetur, & animæ ita sedulo iuantur, membrum sit. Adèd vt quicquid in Societate fit, sit animas conuertere, etiam Cocum, Ianitorem, Aedituum, & cætera agere, quia finis eiusdem est, animas conuertere; hinc quicunque Societatem adiuuat & cooperatur, huic fini cooperatur.

Ostendam id etiam multò euentius: si enim soli qui prædicant, confessiones audiunt, & immediatè cum proximo agunt, hanc sibi gloriam vindicarent, & illis solis attributendus esset fructus, qui in proximo fit, magnam sanè Superiores præ aliis in Societate dolendi desolationisque occasionem haberent: hi namque minus quàm reliqui, particularibus his ministeriis possunt intendere: puta Generales & Provinciales: qui satis habent quod agant, dum Provincias suas visitant, ad litteras missas respondent, negotiaque occurrentia debite pertractant, adèd vt illis, ad bono commodisque proximorum attendendum, tempus non superfit. Magis tamen Superior ad proximi salutem conseruationemque confert, benè suo officio fungens, & super omnes operarios suæ curæ concreditos vigilanter excubans, vt suas quique ritè & prout oportet partes exequantur: quàm si quasi aliquis de turbâ consentibus aures daret, & cõcionationes ad populum haberet. Quemadmodum operis alicuius Præfectus, artifex, & superintendens dum procurat & aduigilat, omnes vt munia sua debite legitimeque adimpleant, plus in eo præstat, quàm priuatus aliquis operarius: & Dux in bello plura facit, dum suis agenda cauendaque præscribit, quàm si vt gregarius miles manum cum hoste consereret: immo verò solus facit id quod omnes adiuvet ac dirigat: Itaque ei vni victoria adscribitur. Ita pariter apud nos, is qui sacrarium curat, qui Ianitorem agit, qui alia officia domestica obeunt, non minus animas conuertunt, quàm aut Concionatores